

ИНДОНЕЖАНСКА ПРИНЦЕЗА искушеница у Жичи!

У манастиру код Краљева и племкиња из Џакарте која жели да се замонаши. Не примамо жене старије од 35 година, али искушеница Јелисавета је имала препоруке којима смо веровали. Под окриље православља довела и супруга

Жича. Сваки камен има причу. Најновија је стигла с једног индонежанског острва. Одатле је понела своју прошлост и краљевско порекло искушеница Јелисавета и шапуће их међу зидинама древног српског манастира, у сталној молитви са сестринством светиње. Било је необично када је стигла. А било би необично и да прекрши манастирска правила и личну животну причу простре пред наше читаоце. Зато нам о њој говори монахиња Нектарија.

– Њен супруг потиче из краљевске породице – започиње причу монахиња Нектарија. – Њих двоје су се нашли негде између Јаве и Балија и неко време живели у Џакарти. У једном тренутку пожелели су да промене веру и определили су се за православље. То њихово опредељење пратила су и велика одрицања. Породице су им поручиле да више нису део краљевске лозе и оспорили су им право на сваку имовину.

Мајка искушенице Јелисавете била је католикиња. Удајом, жена у Индонезији прихвата веру свог супруга. Али у њеном случају није било тако. Јелисавета је прва примила православље, па је под његово окриље довела и супруга. Православље у Индонезију доносе Руси. Они отварају верске центре, мисионаре.

– Буквално су изгубили све и наставили да живе од мисионарског рада – прича нам Нектарија. – Њен супруг је преводио књиге на један од индонежанских дијалеката. Брзо се упокојио, а наша сестра искушеница је одлучила да се замонаши. И тако је дошла у нашу кућу.

Када јој је умро муж, искушеница Јелисавета намеравала је најпре да оде у Аустралију. Али није добила визу. Жарко је желела да живи монашким животом. Поднела је захтев

за Русију, Белорусију и Србију и чекала с које ће адресе најпре да стигне одговор.

– Први су одговорили Срби – каже монахиња Нектарија. – А како је доспела овде? Распитивала се о значају наших манастира и сви су јој предложили да дође у Жичу. Ово је велики манастир и искушеницама које долазе из света и које не говоре српски је лакше да се снађу и уклопе.

Јелисавета ради све послове као и остале монахиње, фото Приватна архива

Монахиње су биле изненађене када је искушеница Јелисавета закуцала на манастирска врата и рекла: „Ево, ја сам дошла.“

– Нашли смо се у чуду – објашњава сестра Нектарија. – Не можете у кућу да пустите свакога, посебно што не примамо жене старије од 35 година. Искушеница Јелисавета је, ипак, имала препоруке којима смо веровали и примили смо је иако има више од 60 година.

Монахиње са патријархом Иринејом, Фото Приватна архива

Тешко јој полази за руком да научи српски језик, мада већ неке наше речи зна. Са сестринством разговара на енглеском.

– Индонежани су народ са израженом културом у опхођењу, говору, понашању. Учтиви су. И то смо сазнали посматрајући Јелисавету и разговарајући са њом. Она никад не каже дебео, него мање мршав. Никад не каже низак, већ мање висок. Замислите да је она са таквом учтивошћу препуштена суровости савременог живота. Срећа да је у манастиру. У нашој, као у својој кући. Вредна је, ради све што и ми. Причала нам је да јој у земљи из које је дошла, није било лако да опстане у православној вери. Не само због тога што је породица потпуно обесправила и њу и њеног мужа, већ и због исламског екстремизма. Тако, једног Божића умало главом нису платили своју приврженост православљу. Њена животна прича је као из житија светих.

Манастир Жича / Фото Г. Шљивић

Најбројнији женски манастир живи живу цркву. У њој у раду и молитви свакодневно четрдесетак монахиња кући своју кућу. Своје домаћинство. И свака има своја задужења. Док су једне у иконописачкој радионици, друге везу црквене одежде. Неке брину о воћњаку и порти, а неке су у кухињи, трпезарији, сувенирници или манастирској апотеци.

– Игуманија Јелена је сликала иконе, можда најбоље од свих – каже монахиња Нектарија. – Свакодневне обавезе су је удаљиле од сликарства. Сликали смо иконе за друге цркве, али ове године радимо само за наше. Планирале смо да завршимо све иконостасе. Овде ће бити велика литургија у октобру поводом прославе осам векова самосталности Српске православне цркве. Украшавамо храм и вежбамо појање за тај дан. Појање је веома важно.

Фото: Приватна архива

ДОЧЕКУЈУ СТРАНЕ ГОСТЕ

Жича је све привлачнија дестинација на туристичкој мапи страних, али и домаћих туриста. Древну светињу најчешће посећују Руси и Грци. Монахиње спремно дочекују стране госте, посебно се води рачуна да правила понашања буду доступна и на светским језицима. Образоване монахиње говоре више страних језика и гостима на њиховим језицима представљају историју и знамења манастира.

Преузето са: <http://www.novosti.rs/>